

thi han har efter Rigsdagstidenden allerede forud sagt os det i Torsdag. Han vil sige: Det kommer ikke nær saa meget an paa, hvilke Ord der staae i Londonertractaten, som det kommer an paa, hvorledes det nærværende Ministerium, Kongens Regjering, hvordan den har opfattet den (Hør!); det kommer an paa, hvilken Mening den lægger deri, thi den er dens egentlige Forfatter (Nei!). Nu! see dertil er egentlig for mig som dansk Rigsdagsmand ikke Andet at svare, end at, hvad det nærværende Heelstatsministerium har meent og har gjort, det maa det vide meget bedre, end jeg kan vide det; men derimod maa jeg sige, at, naar virkelig saa er, saa er det; som jeg rigtignok altid har tænkt, naar jeg hørte det nærværende Ministerium beraabe sig paa Londonertractatens Forudsætning og den europæiske Nødvendighed, saaledes, at det da først og sidst hermed meente sig selv (Hør!). Om nu virkelig det nærværende Ministerium er en europæisk Nødvendighed, om det er en saadan europæisk Nødvendighed, som den danske Rigsdag og det danske Folk maa høre sig for og sige sig efter, naar det ikke vil have hele Europa paa Halsen eller paa Næsen — see det er et Spørgsmaal, jeg hverken kan bekræfte, ikke heller benægte; jeg veed det ikke. Men hvad jeg derimod mener at vide, er, at, dersom vort nærværende Heelstatsministerium vilde ansees for en saadan europæisk Nødvendighed som Danmarks Rige, Danmarks Rigsdag og det danske Folk maatte underkaste sig af Frygt for noget Verre, see da maatte, mener jeg, den europæiske Nødvendighed baade efter Nødvendighed og efter Billighed notes med en taalmodig Underkastelse, men ikke forlange den danske Rigsdags og det danske Folks Samtykke (Hør!).

Det er nemlig aabenbart, at dette Samtykke har slet Intet af betyde, medmindre det er frit, og det er jo vist, at det vilde være alt for haardt, for ikke at bruge andre Udtryk, at kræve af den danske Rigsdag og af det danske Folk, at de skulde give deres Samtykke til, hvad der for deres Dine fører til Tilintetgjørelse af det ældgamle Danmarks Rige og Danmarks gamle Krone (Hør! Hør!), og hvad skulde ogsaa bringe enten den ene eller den anden europæiske Nødvendighed til at kræve et

saadant Offer. Thi det er ikke blot et udvortes Offer, men ogsaa et indvortes Offer, det er Hjertet selv — hvad, siger jeg, skulde bringe det dertil i en Sag, der ikke engang gjælder Noget, der kan see idag eller imorgen, men kun gjælder Bestemmelsen om Fremtiden, den aldeles uberegnelige Fremtid? (Hør! Hør!).

Eller seer det høivise Ministerium da ikke, at det dog ikke kan have den allermindste Nytte af det Samtykke, det forlanger af os til den danske Arveløvs fuldstændige Ophævelse, og det dens fuldstændige Ophævelse for den nye Kongelinie bestiger Thronen? Jeg skal imidlertid, hvad enten de selv have seet det eller ikke, gjøre opmærksom derpaa — og jeg haaber, der behøves ikke mange Ord til at vise, at dette Samtykke, om det end blev ligesaa ubeelt, ligesaa ubetinget, som de have forlangt det, dog ikke nyttede dem det allermindste. Jeg tør nemlig paastaae, at, om ogsaa Grundlovens § 4 ikke fra den formelle Side gjorde det umuligt, at det Samtykke, som det nærværende Ministerium forlanger af den danske Rigsdag, kan gives grundlovmæssigt, saa vilde dog altid Grundlovens § 15 i Henseende til Realiteten gjøre det umuligt, enten at det Samtykke, som Ministeriet forlanger, kan være grundlovmæssigt, eller at det kan blive tilfredsstillende for dem. Slutningen af § 15 lyder nemlig saaledes: „Er der ingen Thronfølger, vælger den forenede Rigsdag en Konge og fastsætter den fremtidige Arvesølge.“ Dersom nu allerede Kong Frederik den Tredies Mandstamme var uddød, og det nærværende Ministerium da forlangte af os, efter et Forslag fra den sidst afdøde Konge, eller fra — jeg veed ikke hvem, forlangte af os, at vi skulde give vort Samtykke til Ophævelsen af Danmarks Riges Arvelov, og at vi med det Samme skulde vælge en ny Konge og fastsætte en ny Arvelov, da vilde vistnok, efter mine Tanker, dette Forlangende heller ikke paa nogen Maade være grundlovmæssigt, men Samtykket kunde dog paa en Maade være tilfredsstillende for Ministeriet, som derved kunde sættes i stand til samtidigt at udraabe: Den gamle Kongelinie og den danske Arvelov ere døde, den nye Kongelinie og den tydske Arvelov leve! Nu derimod — vi vide det jo Alle — er Gudskelov